

Ово није цитат из публикације о хрватском геноциду над Србима 1941–1945. године. То је синтагма коју је употребио троструки добитник Пулицерове награде Торнтон Вајлдер (Thornton Wilder), у роману Мост Св. краља Луја (1927; [овде](#), стр. 31), како би описао мржњу која је јака, дубока, упорна и – свирепа.

Наравно да нису сви у Ватикану мрзители, нити су то сви католици. Но, народи који припадају културном кругу источног хришћанства каткада су искрено зачуђени дубином и интензитетом мржње утицајних западних идеолога, појединих моћних установа и бројних „добровољних извршитеља“ пројеката истребљења народа који су, такође, европски и хришћански, али који припадају нешто другачијој традицији и култури.

Срби су у 20. веку неколико пута то осетили на својој кожи. И данас се с тим суочавају – пример је случај Херте Милер ([овде](#)) за коју кажу ([овде](#) и [овде](#)) да је само јавно изрекла оно што већина Немаца и иначе мисли о Србима. А Немачка је, барем док је садашњи председник био премијер, проглашавана нашим главним западним пријатељем. Какви су нам тек онда тамошњи непријатељи?

Срби, бар када је реч о истоку Европе, нису једини предмет западне мржње. Ту су, наравно, и Руси. Као што је лепо приметила једна Американка српског порекла, гледајући тамошњу ТВ, „непријатељи западног света су већ 30 година стабилни и непромењени: Србија и Русија. Грозни православни Срби који су, у терору, преклали огроман број мирних демократских муслимана и не мање страшни руски комунисти који су уништили узгој демократије и слободе у Чеченији“ ([овде](#)).

Написане су и читаве научне монографије о мржњи Запада према Русији, а три од њих су и код нас преведене: [„Русофобија: две стазе ка истом бездану“ \(прев. 1993\) Игора Шафаревича](#), [„Русофобија“ \(прев. 2016\) Ђулијета Кјезеа](#), и „

Пише: Слободан Антонић
среда, 08 новембар 2017 10:31

[Русија-Запад хиљаду година рата: русофобија од Карла Великог до украјинске кризе“ \(прев. 2017\) Ги Метана](#)

У наслову све три књиге стоји реч „русофобија“. Та реч може да завара. Фобије су ирационални и неоправдани страхови – попут уплашености од миша, када скачемо на сто ([мусофобија](#)), иако је реч о створењу које нас неће појести, нити нам одгрести ногу. Но, у случају Русије није реч о фобији већ о дубокој и постојаној мржњи – леп пример баш недавно је на ФСК дао Џ. Џ. Џатрас:

„Москва би могла да врати Крим Украјини, допрати трупе Кијева у Донбас преко црвеног тепиха, и обеси Башара Асада за бандере у Дамаску – санкције (Вашингтона према Москви) би и даље остале, па чак биле и постепено појачане. Погледајте колико је времена требало да се отарасимо закона Џексон-Веник (закон који је ограничавао трговинске односе са СССР донет 1974. а укинут према Русији тек 2012). Русофобни импулс који контролише америчку политику не потиче од тога шта су Руси учинили, него ко су: *Russia delenda est!*“ ([овде](#)).

Сада смо и у Србији добили књигу која говори о русомржњи код нас: „[Русофобија код Срба 1878–2017](#)“, Дејана Мировића

. Откуда код Срба та појава – имајући у виду да су нам Руси помогли да се ослободимо од Турака и да направимо државу, да су због нас ушли у рат са Аустроугарском (и Немачком), да су нам 1944. помогли у ослобођењу од немачког нацизма, као и да нам данас бране Косово – понекад боље и од званичног Београда?

Први извор русофобије у Србији, у последња два века, свакако је преливање антирусизма са Запада. Србија се на Западу доживљава као „мала, балканска Русија“, традиционално руско упориште на Балкану. Зато се у свим антируским стратешким пројектима одвајају знатна средства за сузбијање популарности Русије у Србији – првенствено кроз отворену антируску пропаганду.

Други извор антирусизма је идеологија дела овдашње елите која хоће да „модернизује“ Србију, али тако што ће је вестернизовати. Та елита, која је постојала једнако у 19. и 20. веку, као што постоји и данас, жели да Србија преузме не само западну технологију већ и комплетне западне установе, западну културу, па чак и западни менталитет („протестантски дух“). Пошто узор коме Србија треба да тежи могу бити само западне земље – Француска или Британија у 19. веку, а ЕУ данас – Русија мора бити приказана у најгрђем светлу, како ни за шта не би могла да буде узор – чак ни за уметност, културу, или религију.

Трећи извор антирусизма код нас, током последња два века, били су различити политички интереси и различити парцијални интереси управљачких елита Србије (Југославије) и Русије (СССР). На пример, у 19. веку, Русија је желела да узме Цариград. Зато су јој Бугари, који насељавају источни Балкан – а који бисмо могли назвати вратима Инстамбула – били важнији од Срба који су географски били даље, на западу. Руси су, стога, у то време преферирали Бугаре, правећи Велику Бугарску, а не Велику Србију. Тиме су угрожавали српске интересе не само у Македонији, већ и на југоистоку Србије. Управо то је било реално тле на којем се развијала извесна хладноћа у политици Милана и Александра Обреновића према Русији (док је лични печат тој политици давала [тајна конвенција кнеза Милана са Аустроугарском](#)).

Други пример различитих интереса свакако је титоистички период 1948–1989. Тито и његови сарадници, након 1948. године, у страху за власт, сурово су прогонили не само совјетофиле већ и русофиле. [Вера Ценић](#) је, као двадесетогодишња студенткиња, била мучена две године на Голом отоку (1950–1951) само зато што је ишла у Совјетски дом да гледа руске филмове, волела руску књижевност и водила дневник у коме је износила интимно (не)расположење према званичној политици удаљавања од Русије (видети [овде](#)

, стр. 138).

[Радивој Бербаков](#) осуђен је 1980. године на две и по године затвора, које је одлежао у Сремској Митровици, због „непријатељске пропаганде“; она се, између осталог, састојала у томе што је „био необјективан у погледу руске уметности и књижевности, у том смислу што је предимензионирао вредности уметности и књижевности у СССР“, у шта се „уклапа и његова изјава да воли Русе и да му нико не може забранити да их воли“ (видети [овде](#)).

Наравно да је титоистичка номенклатура знала да би политички преокрет у СФРЈ водио томе да титоисти изгубе не само власт већ и личну слободу. Зато је у то доба, како нам показује и Мирковић у својој књизи (стр. 181–266), знатан део јавности у Србији био натопљен не само антисовјетском већ и огољеном антируском пропагандом и идеологијом.

Када је пак реч о данашњем антирусизму у Србији, његов основни извор је комбинација првог и другог фактора. Услед тога се савремене антируске манифестације овде крећу од (не)свесног преузимања западних идеолошких и пропагандних клишеа, до изразите русомржње, коју показују проатлантистички аутофашисти.

На пример, истински мрачна, претећа и опасна „ватиканска мржња“ избија из текстова појединих колумниста листа Данас. У њима читамо да је Србију „царистичка Русија увукла у Први светски рат“ ([овде](#)), а да су у убиству Ђинђића учествовали и „Руси“ ([овде](#)), будући да је „убиство премијера било први корак у враћању Србије у совјетску орбиту“ ([овде](#)).

У Србији, према овом мишљењу, постоји „квислиншки однос према Русији“ ([овде](#)), односно код нас делује „руска агентура“ и „екстремистичке групе под очигледном контролом српских и руских служби“ ([овде](#)).

„Путинова Русија нам отима остатке остатака европског суверенитета и идентитета, економског потенцијала и здраве памети“ ([овде](#)).

), каже се у овим текстовима, имајући у виду да је у Србији на делу „еволуција из српског

Пише: Слободан Антонић
среда, 08 новембар 2017 10:31

шовинизма у квислиншки путинизам“ (

[овде](#)

), тачније: у „квислиншки пројекат путинске Србије“ (

[овде](#)

).

Такође, с обзиром на то да „Путинов режим препознаје мушкарце као олигархе и мужике, а жене као курве или бабушке“ ([овде](#)), те како „московски газда притиска Србију да се управо она одметне од демократског међународног поретка“ (

[овде](#)

), за Србију је „ЕУ интеграција приоритет, како не бисмо (сви ми у Србији) постали крчма мужика, бабушки и курви“ (

[овде](#)

).

У Србији постоји „руска ратнохушкачка пропаганда“ ([овде](#)), а „половина министара као да је прошверцована таљигама из Доњецке републике“ (

[овде](#)

). Овде „медији и интелигенција намећу дискурс колективизма и редистрибуције. Након Велике Србије, смислили су идеју руске губерније“ (

[овде](#)

). При томе се не види да „`ослонац` на Русију разара наше демократске институције, уводи нас у зоне сумњивог финансијског и политичког капитала“ (

[овде](#)

) и доводи до „патолошке совјетофилије, али и издајничког деловања државних служби, доминантне `интелигенције` и кругова у СПЦ“ (

[овде](#)

).

Наравано да за овакву идеологију ниједна друга приватизација у Србији није упитна, само је проблем „квислиншко-лоповска предаја НИС-а“ ([овде](#)). А ту је и „Путинов шпијунски центар, смештен у Нишу, намењен неговању злочиначких традиција и рушењу крхких демократија у суседству“ (

[овде](#)

).

Будући да у Србији „од 2004. медији под надзором сваке владе припремају јавно мњење не само за нове сукобе са суседима, него и за трећи светски рат који ћемо војевати на

"Ватиканска мржња" или о коренима русофобије у Европи и Србији

Пише: Слободан Антонић
среда, 08 новембар 2017 10:31

страни Русије, Кине, Северне Кореје, Кубе и Венецуеле“ ([овде](#)), аутор се пита „како ће Вучић да Србију у нарастајућем међународном сукобу преведе на победничку страну“ – и то „у сукобу који је тако неопходан да се раздвоји жито од кукоља“ ([овде](#)).

Русија и Кина су, иначе, за овакво мишљење „чиниоци светског нереда“, будући да „годишњи збир жртава државно-партијског терора у Русији и Кини готово да је једнак жртвама Маутхаузена“ ([овде](#)). Отуда, ако се Београд – који је иначе „смрдљива курдско-цинцарска касаба“ ([овде](#)), одлучи за Русију, ту „геополитичку`наказу“ ([овде](#)) која „не зна како да се избори са својом величином“ ([овде](#)), „Србија ће остати балкански ДДР, док очекује лака и `коначна` решења. И Црвену армију“ ([овде](#)).

Осећате ли у овим речима страшну, дубоку мржњу, не само према Русији већ и према Србији – само зато што је и Сребија словенска, народна, православна и своја?

Та мржња првенствено хоће да од Срба направи неког другог – западоидне „протестанте“ и „грађане“, тачније конзумеристичко становништво које обитава на некој територији, а коју сутра може да попуни и неки други, „модернији“ и „политкоректнији“ народ.

Кроз такву мржњу требало би да се створи „Србијанин-ЕУропљанин“, коме је „преломљен мозак“ и ишчупан тај страшни „мали Рус“. Несумњиво је да је то коначни циљ атлантистичке политике на Балкану. А тога не може бити без устоличења и у српском друштву „ватиканске мржње“ – дубоке, систематске и сурове.

Важно је умети да препознамо ту мржњу. Она је у супротности не само с нашим суштинским интересима, већ и с нашим цивилизацијским бићем које нас чини особеним као народ и као културу. Она се тешко може примити у широј јавности. Али, у контексту најављиваног– „међународног сукоба“ – који ће, наводно, коначно „да раздвоји жито од

"Ватиканска мржња" или о коренима русофобије у Европи и Србији

Пише: Слободан Антонић
среда, 08 новембар 2017 10:31

кукоља“ – то је најаву тоталитарне репресије над сваким од нас који воли своју земљу, и који размишља сопственом главом.

Дакле, свако од нас треба да преузме ризик да може да постане жртва „ватиканске мржње“. Па и ти који читаш овај текст, поштовани читаоче.

([ФСК](#))